

# ברק בעיניים

הוא גדל במשפחה קשת יום ומצא את עצמו ברחובות ■ אבל ברק אברהם (30) החליט לא להיות מספר נוסף בסטטיסטיקה השבוע, כשבאמתחתו כהונה כיו"ר אגודת הסטודנטים האתיופיים בישראל, הוא מסיים בהצטיינות לימודי תואר שני במרכז הבינתחומי בהרצליה ומבטיח לפעול לשינוי חברתי

ציפי קפל || צילום: מור כוכבי |

אני, ברק מלקו אברהם, בן למלפיייה אברהם וקסה כרו, עליתי ארצה בגיל 9 במבצע שלמה ב-1991 עם אמי ואבִי עת אחיי, עומד בפניכם במעמד זה, גאה ונרגש כבוגר תואר שני במינהל ציבורי במרכז הבינתחומי מי הרצליה. מכוברים וסטודנטים יקר, זה לא מובן מאליו לילד ממוצא אתיופי, בן לאם חד הורית אשר גידלה את חמשת ילדיה בשכונת 'אזורים' בני תניה באהבה אך בדלות אמצעים, במי קום שאינו קל והסיכויים להצליח בו כמעט אפסיים, לעמוד כאן היום בפני כם בטקס עמיתי כבוד."

זה הנאום אותו כתב אברהם (30) השבוע לטקס קבלת עמיתי כבוד של המרכז הבינתחומי שהתקיים ביום רביעי השבוע, כנציג הסטודנטים המצטיינים בוגרי תואר שני. הוא כיהן כיושב ראש איגוד הסטודנטים האתיופיים בארץ ושותף כיום בחברת סטארט-אפ, אבל דבר לא מרגש אותו כמו העמידה על הבמה, מול אמו, כשכל מטרתו היא לג' דום לה גאווה. "זה האושר הגדול של אמי. הייתי נער מתבגר שבית הספר היה כשבילו בכנינת המלצה בלבר. הייתי משוטט, ונרדסטר שזרק מהתיכון וש' ניתנה לו הזדמנות שנייה בחיים", הוא אומר.

## ילדות במרעה

ברק זוכר את ילדותו בכפר אוזובה באתיופיה. "סבא שלי, אבב, היה רועה צאן, ואני הייתי יוצא למרעה להביא לו אוכל. כמעט ולא היו מכוניות. זה היה כפר בן מאות שנים, שחינו בו כמעט כמו בימי הביניים. היינו חורשים את השדה עם סוס ומחרשה, אוספים גר' ביים ישנות לכדור ומשחקים. בכיתה ג' נחשבתי כבר לתלמיד מצטיין, אחד כזה שמתקדם במהירות. אני זוכר את הכמיהה לירושלים, שהייתה בשבילנו ארץ ישראל כולה. אני זוכר את המצות שחילקו לנו לפני הפסח ושהתרגשנו מהן מאוד, כי הן מירושלים."

הזיכרון החזק של אברהם מהעלייה לארץ הוא לא הדרך בת מספר החור' דשים מהכפר הרחוק לשגרירות יש' ראל באדיס אבבה, אלא את רגע הע' לילה למטוס. "היילים אתיופיים עמדו ליד הכניסה לשגרירות. הם אמרו לנו, 'תביאו לנו כסף, אתם יוצאים מכאן אז תשאירו כאן את הכסף'. כולם נתנו להם משהו מהכסף שהיה ברשותם, כדי להימנע מעימות. גם אמא שלי נתנה. לפני העלייה למטוס הוציאה אמא שלי ממקום מחבוא את שארית כספה. 'לא נצטרך כסף בירושלים', היא אמרה לי, 'יהיה לנו שם הכל'. ביחד איתה חפרנו בור בשדה, קברנו בו את כל כספנו וע'

לינו למטוס. ירושלים הצטיירה בעינינו נו כגן עדן שיש בו הכל ושמסתובבים בו בכגרים לבנים". הנחיתה בישראל הייתה בשביל אבִי דהם הלם גדול. במשך שנתיים התגוררה המשפחה במושב כדרום ובגיל 11 הגיעה לשכונת 'אזורים' בנתניה. "למדתי בבית הספר 'תחכמוני' במרכז העיר. הייתי האתיופי היחיד בכיתה ובכיתה הספר כולו היו מעט מאוד אתיופים. הילדים קיב' לו אותי יפה. חברים אירחו אותי אצלם בכתיים, והפכתי מהר מאוד למקובל חב' רתית. הרגשתי שאני נקלט."

את לימודיו בתיכון החל בכיתה ט' בפנימייה "ימין אורד" בכרמל, שם האופוריה הישראלית, לדבריו, נגמ' רה. "הייתי בגיל ההתבגרות. התחברתי תי עם בני נוער, בפעילות, שהתעסקו קו באלכוהול, בסמים. לא היו להם שאיפות או חלומות. הושפעתי מהם. התחלתי להתנדב. הלימודים בכיתות ט' ו-י היו בסימן ירידה עבורי. עשיתי שטויות. זה התחיל בוונדליזם ברכוש בית הספר ביחד עם החברים, ובהמשך, שוטטתי ולא נכנסתי לשיעור' רים. לא הגעתי לכית הספר, הסתובבתי ברחובות עם חברים מהפנימייה. בסוף כיתה י' קרא לי המנהל ואמר לי 'אתה עף'. בשביל לעוף באופן רשמי הייתי חייב להתייצב עם אמא שלי במשר' די 'עליית הנוער'. סילקו אותי, ואמא שלי בכיתה. ראיתי את העצב שלה ואת חוסר האונים של אם חד הורית שכל כך ניסתה שילדה יצליח. זו הייתה נקוד' דת המפנה בחיי. לא אמרתי לה את זה עד היום, אבל בלב החלטתי שיותר היא לא תבכה בגלל הטעויות שלי, ואם היא תרמע, זה יהיה מגאווה. זה היה ההסכם שעשיתי עם עצמי ולא גיליתי לאיש."

## הזדמנות שנייה

לאחר שסולק מבית הספר, החל אברהם לחפש בית ספר חדש, אך המי שימה התגלתה כבלתי אפשרית. "אף אחד בנתניה ומחוצה לה לא רצה לקבל אותי. היה לי מוניטין של 'עושה צרות'. הייתי על סף ייאוש. חבר מ'אזורים' שלמד בכפר הנוער בפתח תקווה, אתיופי אף הוא, הציע לי לכתוב מכתב ולנסות לשכנע את מנהל הכפר לקבל אותי. המכתב הוליד פגישה אישית עם המנהל עמרים כהן. כתבתי לו את המ' שפוט: 'אני רוצה להשתנות'. עמרים נתן לי את ההזדמנות השנייה של חיי, ואני מודה לו על כך עד היום."

החיים בפנימייה לא זרמו על מי מנוחות. "זה לא היה קל. נלחמתי ועמ' דתי מול פיתויים", מודה אברהם, "חז' רתי לשכונה לחופשות וההתמודדות עם המותר והאסור הייתה קשה. אבל עמרתי במשימה, וסיימתי עם תעודת



ברק אברהם בנתניה, השבוע. להתחיל בבני הנוער

בגרות מלאה. אמא חייכה."

ב-2001 הגשים אברהם חלום - להיות לוחם בצה"ל. "בתיכון הושפ' עתי מאוד מהספר 'רפול' ורציתי לע' שות משהו משמעותי בצבא. התקבלתי ל-יחמ"מ, יחידת מודיעין מטרוט. הגיוס היה שוק עבורי, כי הייתי רגיל לחברים שלי מהשכונה, שכולם אתיופים. כולנו עם אותה הסטיגמה 'אתיופים מאזורים'. אבל בצבא? בצבא כולם שווים. כולם לוי' בשים אותם מדים, כולם מקבלים אותן משימות, אותן שעות שינה, אותו אוכל. שם לא הרגשתי אפליה. אתה ישן לצד זה שאבא שלו מנהל בנק, נותן כתף או מקבל כתף מאחד שאמא שלו אשת עס' קים ידועה, מסיים משימה עם זה שאביו בכיר מוכר בצה"ל ואף אחד לא אומר לי שאני פחות ממישהו אחר. הרגשתי שמ' תגבשת אצלי תפיסה חברתית. לא וית' רתי לעצמי, וסיימתי כחייל מצטיין."

הצבא, לדבריו, המשיך לעצב את דוחו. "בשמירות בצבא משעמם, אז מר' ברדי כל הזמן. אחד רצה להיות רופא, השני עורך דין ואחד ידע שילמד מינהל עסקים. ואני? לא היה לי כלום. לא היו לי תשובות או אמצעים, אבל קיבלתי החלטה שרבקתי בה: אני הולך להשכ' לה גבוהה". לאחר שחרורו, עבר אברהם במחלקת קידום נוער של עידיית נתניה עם בני נוער בסיכון, וכבר ב-2005 הת' חיל ללמוד במכינה ברופין כשהוא מציב לעצמו רף גבוה: "רציתי להתקבל לחוג לממשל בכינתחומי. הסתבר שצריך ממוצע בגריות העומד על מאה ומע' לה וציון פסיכומטרי גבוה. הייתי מתוס' כל מהדרישות. לא האמנתי בסיכוי שלי להוציא מאיות בבגרויות, להתקבל. ופ' תאום נקודת מפנה. חבר סיפר לי שראה מודעה שבכינתחומי מחפשים 'סטוד' נטים לתואר ראשון, בני העדה, יוצאי שירות קרבי משמעותי, התורמים לחב' רה'. הגשתי מועמדות ונקראתי לראיון. זה היה ראיון שהביא למפנה בחיי."

## מנהיג חבוי

השנה הראשונה במרכז הבינתחומי הייתה קשה. "הייתי סטודנט מקרטע, הציונים היו לא משהו. השגתי את מלוא שכר הלימוד באמצעות מלגות. קראתי המון ובשנה השנייה כבר התאקלמתי". אברהם החליט להתמודד על תפקיד

היו"ר באיגוד הסטודנטים יוצאי אתיופיה בישראל. ב-2008 הוא נבחר לתפקיד אותו מילא בהתנדבות עד שנת 2010. "מאחר שהרביתי להרצות, במיוחד בפני ריכוזי בני נוער בני העדה, הגעתי לפ' נימייה שלי בפתח תקוה להרצאה בנו' שא 'חשיבות ההשכלה והיכולת לפריצת דרך'. מנהל הפנימייה עמירם כהן התר' גש, וגם אני. זו הייתה סגירת מעגל סמ' לית ורבת משמעות. אני, זה שנשר וקיבל מעמדים הזדמנות נוספת, עומד ומספר על כך."

את הופעותיו בפני בני נוער הוא פותח בשאלה 'מי המודל שלך בחיים'. "ברוך כלל עונים לי שמות של שחק' ני כדורגל, זמרים או מפורסמים אחר' רים ואני אומר להם 'סבא שלי, אבב'. זה מנער אותם, מפתיע, מחזיר לשור' שי המשפחה והעדה, נותן הבנה והרג' שה שאין לך במה להתבייש. סבא שלי היה איש ישר, הרוץ, שעבד עד יומו האחרון בגיל 82. נטול השכלה פורמ' לית אך בעל חוכמת חיים ואמרות המ' לוות אותי בחיים."

במהלך כהונתו כיושב ראש אגודת הסטודנטים, יצר אברהם קשר עם תור' רמי "אימפקט", התומכים בקידום הש' כלה לבני העדה האתיופית, שהביעו הערכה לפעילותו. "הם התארחו בבית אמי ב'אזורים'. אמא הכינה אנג'רה, רט' בים ומאכלי עדה נוספים. פתחנו שולחן ואכלנו ביחד יותר מפעם אחת. הם היו אנשים רחבי לב נטולי התנשאות, שה' תרשמו מפעילותי באיגוד והזמינו אותי להתארח בביתם בבוסטון, כטירה עם מכון כושר ובריכת שחייה. הם הטיסו אותי לניו יורק ולוושנינגטון והרחיבו את עולמי תוך שאני לומד מגיסיונם ומה' תייחסותם לערכי חיים. חזרתי מחוזק ושוואף להמשיך לימודים לתואר שני."

לאחר שחזר, התקבל אברהם כמתור' כנן לתואר שני במינהל ציבורי. כסטוד' דנט מצטיין נבחר אברהם להיות נציג הסטודנטים המצטיינים בטקס "עמיי תי כבוד" המסורתי של המרכז וצ' פוי לנאום אחרי נשיאת בית המשפט העליון לשעבר, דורית ביניש. "שמי רשום אחריה בהזמנה. זה כבוד גדול. זו דמעת האושר לאמא שלי". אברהם יהיה גם הסטודנט האתיופי הראשון שנאם כמעמד מכובד זה במ' רכו כינתחומי בהרצליה.

"אקדמאים בני העדה נחסמים במקומות עבודה, נשארים עם התעודה ביד ומתקשים לפרוץ דרך. החברה הישראלית לא מוכנה עדיין ומתקשה לקבל את השונה. ברור לי שלא כל אחד ישכיר דירה לאתיופי. השאלה היא איך נלחמים בזה"